

Medlem Hr. A. C. Meyer tale. Som en af de yngste i denne Sal vil jeg gerne have Lov til at sige, at vi her i Eksemplet, det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, ser en Mand, der til Trods for, at han har været Politiker gennem de mange Aar, til Trods for, at han har været udsat for mangt og meget af hvert, som Politikere er, har kunnet bevare sit oprindelige Jeg, har kunnet bevare de idealistiske Følelser og Stemninger, som han har været i Besiddelse af, sikkert hele sin Levetid. Man kan være enig eller uenig med det ærede Medlem i disse Meninger, Stemninger og Idealer, men vi maa hilse med Glæde, at det ærede Medlem kan staa for os unge som det gode Eksempel paa, at man ogsaa herinde kan bevare sit oprindelige Jeg. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer er Digter, og han evner som vel faa i denne Sal at udtrykke den Begejstring og Glæde, han nærer for den danske Natur. Vi har jo i Poesi og paa Prosa Gang paa Gang faaet slaaet fast, at Danmark er et lille Land. Vi har sunget om, at Danmark var ikke blot et lille Land, men ogsaa et lille, fattigt Land. Men jeg tror alligevel, at vi kan sige, at Danmark paa mange Omraader, ikke mindst hvad der vedrører Naturejendommeligheder, ikke er noget fattigt Land. For enhver Dansk, der søger ud i Landets forskellige Egne, bliver det hurtigt klart, at disse Egne hver for sig har deres Særpræg, saaledes at vi, hvorhen vi end vender os i Danmark, hvad enten det er i Jylland eller paa Øerne, kan se skønne og ejendommelige Landstrækninger og mange smukke Landskaber. At frede og værne om dette er ikke blot blevet en Opgave efter Naturfredningsloven af 1917, man kan sikkert være enig om, at Trangen hertil har ligget dybt i den danske Befolkning Aarhundreder tilbage i Tiden. Navnlig viser det sig, at Grundlæggerne af de ældste Byer har forstaaet at lægge Byerne paa de smukkeste og ejendommeligste Steder og i de ejendommeligste Egne, vi har her i Landet. Naar man en Gang et Hundrede Aar længere frem i Tiden skal karakterisere de Byer, der er skabt i den Tid, vil tilhører, vil man ikke kunne give denne Beskrivelse. Tværtimod, der er en stor Del af de Byer, baade Købstæder og navnlig Stationsbyer, som er bygget og vokset op i de senere Aar, der i meget høj Grad er lagt efter Lineal og Passer. Man har undersøgt, hvor langt der er fra det og det Sogn til det og det Jernbaneknudepunkt eller til det og det Sted, der kunde blive mest centralt og forretningsmæssigt

bedst for Jernbanen, og har lagt Byerne der uden Hensyn til, hvor man byggede, og hvad man byggede paa. Det har efter min Mening navnlig gjort sig gældende i uhyggelig Grad for Stationsbyernes Vedkommende, baade ved Valget af Stedet, hvor Byen skulde bygges, og ved den Maade, hvorpaa man har bygget Byerne.

Men til Trods for dette har der dog i de senere Aar vist sig en begyndende Forstaaelse af, at man ogsaa netop i den Henseende maatte gaa varsomt frem, og dette har ført til, at Forhandlinger om en Lovgivning, der skulde sikre i saa Henseende, blev optaget i Aarene 1916—17. At man havde Blik for dette, gav sig Udtryk i den da gennemførte Lovs § 1, 1ste Stykke, hvor man siger, at „efter Reglerne i denne Lov kan der iværksættes Fredning af Omraader, som paa Grund af deres Skønhed eller Ejendommelighed har væsentlig Betydning for Almenheden, og af Omraader, Planter og Dyr samt geologiske Dannelser, hvis Bevarelse af naturvidenskabelige eller historiske Hensyn er af væsentlig Interesse.“ Foruden dette havde man Blikket aabent for det, som ogsaa det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer saa varmt har omtalt, nemlig at skabe Mulighed for, at Almenheden i vort Land kunde faa Adgang ikke blot til de i naturvidenskabelig Henseende ejendommelige Landskaber, men ogsaa i størst mulig Udstrækning til Skov og Strand. Det gav man Udtryk i § 1, 2det Stykke, hvor man siger: „Endvidere kan der mod fuld Erstatning aabnes Adgang til at færdes i Naturen paa Steder, hvor saadan Færdselsret af Hensyn til Befolkningens Friluftsliv er af væsentlig Betydning for Almenheden, og hvor Færdselen kan finde Sted uden at tilsid sætte Hensynet til vedkommende Ejers eller Brugers berettigede og væsentlige Interesser, navnlig den private Fred eller Husfreden.“

Man ser herigennem, at den Rigsdag, som den Gang sad, og som beskæftigede sig med denne Lovgivning, har haft Øjet aabent baade for, at de virkelige Naturejendommeligheder og de særprægede Landskaber skulde bevares for Fremtiden, og tillige at der i vid Udstrækning skulde gives Folket Adgang til dem, til Havet og til Skoven. Paa det Tidspunkt kunde alle Partier enes om at gennemføre denne Lov. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer har nævnt det, og jeg vil meget stærkt understrege det. Jeg gør det, fordi jeg mener, at det var af væsentlig Betydning for Lovens Gennemførelse i det praktiske Liv. Det siger sig selv, at naar en Lov kom-